povestea. Imi pare bine că eşti la noi; eu am vrut mult să te văd.

— Acuma plec, spune capra şi îşi leagă boneta sub bărbie. — Mă duc să vă aduc de mâncare. Când mă voi întoarce, am să zic: „Trei iezi, cucuieţi, mamei uşa descuieţi...

— Bine, zice Neluţu. — La revedere. Numai că, te rugăm să nu ne aduci iarbă sau sare, că nu mâncăm. Dacă vrei, te rog mult să ne aduci halva, ca mama...

Nelu o ţine de mână pe Coca. A încuiat uşa să nu vină lupul. Dar, dintr'odată uşa se deschide.

„Hait, am păţit-o, se gândeşte Nelu. A venit lupul. Cum o fi deschis uşa, că eu doar am pus zăvorul?"

— Neluţu doarme de mult ? întreabă mama, punând traista pe masă. Uite, v'am adus halva, aşa cum v'am promis.

— Nu mămicule, a adormit de zece minute — îi răspunde Coca îmbrăţişând-o pe mama.

Nelu se trezeşte şi se freacă la ochi. Nu intrase lupul în casă. Şi capra din poveste, unde-i ?

— Hai somnorosule, hai! — îl sărută mama. Uite că vine şi tata cu Ticu. — Să aşezăm masa.

Nelu se desmeticeşte. Vasăzică, visase ? O să-i povestească diseară Cocuţei visul lui. O să-i spună că, într'adevăr, capra din poveste seamănă cu mama. Şi că a rugat-o să nu le aducă iarbă...

In odaia alăturată, Cocuţa ajută mamei să aranjeze farfuriile pentru mâncare.

Andrei

(Continuare din pag. 5)

Altul începu să strige tot într'acolo :

— Nu trageţi ! Nu trageţi ! Voi sunteţi ca şi noi... Nu ascultaţi porunca boierilor...

Nu-şi putu termina vorba. Clătinându-se, căzu în zăpadă, înroşind-o.

Jandarmii năvăleau din toate părţile — cu baionetele întinse.

Andrei tresări. Parcă-şi văzuse tatăl... Nu era o părere. Tata era acolo, la câţiva paşi de baionete. Alături de el, Dobre, cu o mână ridicată. Baionetele se apropiau...

Andrei se dădu jos depe grilaj şi porni fugind într'acolo. Simţii ceva ca o înţepătură şi ca o arsură în braţ, dar nu se opri. Mai erau câţiva paşi...

— Tată ! Tată !

Văzu un pat de armă ridicat, apoi pe tatăl său clătinându-se...

— Tată !

Era lângă dânsul, dar tatăl său nu-l mai auzea. Andrei se prăvăli lângă trupul ciuruit de gloanţe.

— Tată ! Tată !

— Andrei, fugi ! Era Dobre. Incercă să-i mai spună ceva, dar nu izbuti. Se rostogoli şi el în zăpadă.

Andrei se ridică, rămase o clipă nemişcat, apoi, ridicându-şi braţele, cu pumnii încleştaţi, se repezi spre baionete.

— Mişeilor !

Simţi în piept o dogoare puternică. Urechile îi vâjâiau. Nu mai văzu nimic. Nici baionetele, nici trupurile de pe jos... Auzi doar un cântec, puternic, ca şi cum toată mulţimea aceea de morţi şi răniţi ar fi pornit să cânte:

„Sculaţi, voi oropsiţi ai vieţii !"...

Apoi nu mai auzi nimic.

Pentru libertatea de astăzi, lupta a început de atunci. Iată deci, slăvind pe martirii din 13 Decembrie 1918, putem să le spunem: „Aţi învins!"...

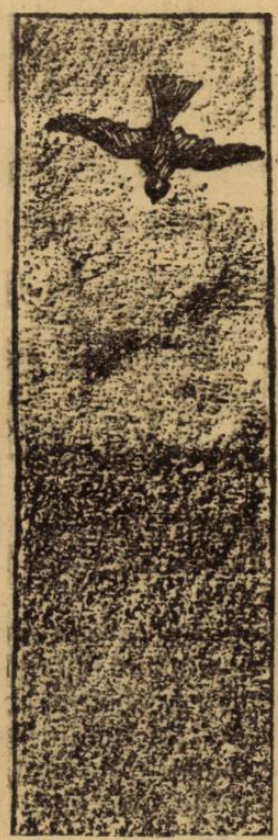

CUFUNDARUL

(Continuare din pag. 7)

mă îndoiam că el începuse să cânte, cu voioşia lui de totdeauna.

Am pornit spre casă într'un suflet. Eram pe deplin încredinţat că micul meu prieten, atât de îndrăzneţ, nu se temea de ghiarele uliului şi nu suferea nici de frig, nici de foame.

Primăvara nu era departe. Sburătoarele avea să scape de asprimile iernei. Soarele împrăştia o căldură mângâietoare. Zăpada se topea pretutindeni, cu foşnete abia simţite.

Mă îndreptam spre casă cu inima plină de bucurie. Când ajunsei la spărtura unde mă oprisem întâia oară, ce-mi trecu prin minte ? Să văd cât era de rece apa în care se scălda deobicei cufundarul. Şi, fără să mai stau mult pe gânduri, izbii cu piciorul în ghiaţa subţire.

Aveam de gând, ghiaţa odată spartă, să încerc apa cu mâna. Dar ghiaţa începuse să se topească, aşa că plesni de îndată ce-o atinse. Vârâi în apă mai întâi un picior, apoi, fiindcă nu-mi putui ţine cumpăna, mă pomenii în apă până aproape de brâu. Par'că m'aşi fi afundat într'o baie de flăcări. Cu dinţii clănţănind, mă târii dealungul povârnişului şi pornii în fugă spre casă. Apa în care se scălda cufundarul era mai rece decât îmi putusem închipui.

Am căzut bolnav în aceiaşi zi. Imi ardea trupul ca jăratecul. Şi nu m'am dat jos din pat două luni. Când m'am făcut bine, tata m'a certat.

— O adevărată nebunie ! spunea el. Să facă baie 'n râu când ghiaţa era groasă de-o palmă.

— Dar cufundarul ? Am întrebat eu.

Toţi cei din jur au început să râdă şi tata n'a mai spus nimic.